

Ранковий сніг щойно вщух, і на ґрунтових дорогах у житловому кварталі повіту Шаньнань ще лежала крига. Цзі Юань та Ся допомагали літнім людям переносити дрова на зиму. Їхні лапки посиніли від холоду, але вони працювали з неабияким завзяттям, адже за це їм обіцяли десять дудін-монет. Це були гроші, зароблені важкою працею — три дні поспіль вони розчищали сніг і тягали вантажі. Разом із залишками раніше відкладених коштів у них назбиралося 3012 дудін-монет, яких уже вистачило б на оренду маленької кімнатки з вікном.

— Дівчата, перепочиньте, випийте гарячої води, а потім продовжите, — промовив старий, виходячи з дому з двома чашками, від яких ішла пара. У його очах читалося глибоке співчуття.

Цзі Юань тільки-но встигла взяти чашку, як удалині почувся пронизливий виття сирени. Звук швидко наближався і незабаром стих біля самого входу в провулок.

З'явилися двоє півнів у темно-синій поліцейській формі; їхні нагрудні значки холодно виблискували на тлі снігу. Один із них дістав блокнот, окинув поглядом Цзі Юань і Ся, а потім перевів погляд на дрова, що лежали на землі:

— Ви двоє, ходімо з нами. Надійшов донос, що ви займаєтеся незаконною працею, порушуючи Закон про працю та Закон про нагляд за ринком держави Дудін.

Чашка випала з рук Цзі Юань з гучним брязкотом. Гаряча вода розлилася по зледенілій дорозі, здійнявши хмаринку пари.

— Ми не працюємо незаконно! Ми просто допомагаємо літнім людям переносити речі, щоб заробити на їжу... — почала вона виправдовуватися, тремтячи від хвилювання.

— Чи є це незаконною працею, вирішувати не вам, — відрізав інший поліцейський і зробив крок уперед. — За законами держави Дудін особам до п'ятнадцяти років заборонено брати участь у будь-якій платній діяльності. Це порушення. А тепер віддайте всі гроші, що у вас є. Це незаконно отриманий дохід, він підлягає конфіскації згідно із законом.

— Ні! Це наші гроші! Ми їх заробили власною працею, це не незаконний дохід! — Ся ледь не розплакалася, міцно стискаючи в крилах значку — єдину надію на виживання в повіті Шаньнань. Якщо гроші заберуть, вони просто помруть з голоду.

— Досить теревенити! — поліцейський схопив Ся за крило і силоміць витяг гроші. Стівик пом'ятих банкнот розклали на блокноті: 3012 дудін-монет. Кожна купюра зберігала тепло їхніх тіл і піт, а тепер їх збиралися конфіскувати як незаконний дохід.

— Поверніть! Це гроші на наше виживання! — Цзі Юань кинулася вперед, намагаючись відібрати їх, але поліцейський зупинив її. Старий також поспішив заступитися: — Панове поліцейські, їм і так нелегко. Це я попросив їх допомогти, це було моє добровільне рішення. Не забирайте в них гроші!

— Дідусю, такі правила, — поліцейський дістав акт про конфіскацію, і його голос анітрохи не пом'якшав. — Незалежно від того, добровільно це чи примусово, платна праця неповнолітніх є порушенням, а отримані кошти підлягають вилученню. До того ж вони обоє — вигнанці, а значить, мають суворо дотримуватися законів держави Дудін і не сподіватися на винятки.

Цзі Юань дивилася, як поліцейський ставить підпис у документі, як їхні гроші ховають у герметичний пакет. Серце наче прохромали крижаною голкою. Вони мерзли в Шаньнані, терпіли знущання, важкою працею заробляли кожен монету, нічого не вкрали, але через статус неповнолітніх вигнанців їх позбавили навіть цього шансу на життя.

— Ми просто хотіли вижити... — прошепотіла Ся, опустивши крила. У її голосі чулися ридання, вся енергія зникла.

Поліцейський прибрав документ і гроші, глянув на них і додав трохи м'якше:

— Держава Дудін — правова держава, і кожен має дотримуватися законів. Ви ще малі, якщо справді нікуди йти, можете звернутися до повітового пункту допомоги. Там нададуть дах і їжу, але більше не займайтеся незаконною роботою.

Сказавши це, поліцейські розвернулися і пішли. Сирена знову завилала і швидко затихла вдалині. Цзі Юань і Ся стояли на місці, дивлячись на розбиту чашку та повні жалю очі старого. Усі сили покинули їх.

— Наші гроші... їх більше немає, — сльози Ся впали на крижану дорогу, миттєво перетворюючись на маленькі кристалики.

Цзі Юань мовчала, лише міцно стискала крило Ся. Вона згадувала про пункт допомоги, але впевненості не було — чи справді там допоможуть, чи просто виженуть геть, як тільки дізнаються, що вони вигнанці?

Старий зітхнув, дістав із кишені п'ять дудін-монет і вклав їх у долоню Цзі Юань:

— Візьміть, дівчатка, купіть собі щось поїсти. Пункт допомоги на західному краї повіту, спробуйте звернутися туди, можливо, там вам дадуть шанс.

Цзі Юань подивилася на гроші, потім на зморшкувате обличчя старого. У горлі застрягла грудка, вона хотіла подякувати, але слова не йшли. Вона взяла монети, взяла Ся за крило і повільно попленталася до виходу з провулка.

Післясніжне сонце відбивалося від льоду так яскраво, що було важко розплющити очі. Їхні тіні тяглися довгою смугою по порожній ґрунтовій дорозі, наче два листочки, які вітер будь-якої миті міг підхопити й віднести геть. Цзі Юань стиснула п'ять монет у руці, глянула на Ся, і раптом відчула, як усередині прокидається крихта сили. Навіть якщо гроші відібрали, навіть

якщо попереду лише труднощі, у них є одна одна, є ця крихта тепла від старого і є той самий пункт допомоги, про який згадав поліцейський.

<http://bllate.org/book/19435/1903957>